

ŽENSKÁ HLÍDKA

Pořadatelka M. Burešová

JAN ROKYTA:

LETNÍ KRAJINA.

Ve stínu ležím na kraj lesa,
ticho mě objímá kolem a kolem,
skřivucha žní v obláčích žasá a plesá,
vánek jen pohybá metlice stvolem.

Vitr jen šumí v korunách sosen
přívodem k obrazu klidu a míru —
předě mnou palouk se zelená zrosen,
bláskací honí se v tolivém viru.

Dále se šito zrající vlní,
vedle lán ovas se zelená svíve —
předtucha žní už ozvučí plní,
obřízen zrnem klas chýlí se snívě.

Za poli, za vsí v mléčné lesy,
zdá se, kraj celý že bezpěsně dřímá,
nebdá, že daleko, za vrchy kdesi,
po chvilích táhle a z hluboka hřímá.

LIDSKÁ NESPOKOJENOST!

Jest to přirozené, že člověk není nikdy úplně spokojen. Teď nám nastalo teplíčko, začínáme reptat, jest nám nepohodlné! — Před několika dny bylo chladno, byli jsme nespokojeni. — Máme-li mnoho práce, unavuje nás, jsme mrzutí! — Nemáme-li práci, jsme teprv nešťastní a mrzí nás celý svět! — Jsme-li zdraví, reptáme, že musíme počít jen dřít. — A jsme-li nemocní, zase nás trápí nejvíce to, že nemožno nám práci konati.

Chudý člověk jest nespokojen, že nemá dostatek těch washingtonů, že si nemůže dopřát pohodlí a nádhery jako ti zámožnější — zkrátka, trápí jej chudoba! — Boháč zase jest nespokojen, protože nemá ještě více, a stále přemýšlí, jakým způsobem by svoje jmění ještě rozmnožil — a konečně ve stálém strachu o své jmění a zároveň i o svůj život, jest dvojnásobně nespokojen!

Máme-li velkou rodinu, jsme mnohdy nespokojeni, že máme tolik krků žít! Naproti tomu zase, nemáme-li dítek žádných, jsme nadmíru nešťastní — a věru nevíme, proč vlastně žijeme, nemáme-li zanechat po sobě potomků... a zajisté že život taký jest bezúčelný, a člověk ve světě jest nulou a cítí se zde skoro zbytečným!

Je-li úroda ovoce neb osení velká, reptá člověk, že má konat tolik práce, než vše sklídi, že není možno ani zjednat a že se musí ve dne v noci dřít! — Je-li zase neúroda, tož teprv jest skromcoun, že nebude tržít tisíce! — A tak jest jen stálý stesk a nespokojenost.

My ženy jsme se svým stavem nespokojeny a přály bychom si nápravu — chceme hlasovací právo, — nosíme oděv, který se nelíbí mnoho od mužského, — zaujíme-li mužův místa v úřadovnách, v obchodech a jinde a to jen proto, že nemáme dosti práce v našem vlastním oboru! Domácnost a práce, spojená s její vedením, se nám protiví, kdežto by nás a naše děry měla těšiti a baviti. Snad již není daleka doba, kdy i budeme chtít změnit místo s mužem — a to bude snad to nejmoudřejší. Muže dáme do kuchyně a samy zaujmeme jeho místo v úřadě.

Muži mají strach, aby ženy nedostaly nadvládu — totiž hlasovací právo. To však není právě to jediné nebezpečí, které jim hrozí! Vždyť i teď jsou již ženami z úřadoven vytlačováni, a to jen svojí vinou, ježto sami muži dávají vždy přednost dívkě, která jest zaměstnána v nějaké úřadovně, a mimo strojní a trochu toho klapání na psací strojek, nehodí se mnohá k ničem! — Kdyby každý mladík, když se chce ženit, dával přednost dívkě, která se vyzná v domácí práci a jest schopna vchovatati rodinu, bylo by více děvčat zaměstnáno v kuchyních a domácnostech vůbec. Takto se každá domácí práce vyvíjí, poněvadž ji považuje snad za sprostší a méně se vyplácí, — ale také žádná z nich neuvází, že jest to právě ta nejdůležitější a nejvhodnější práce pro ženu. A který muž dostane ženu takovou, jest vždy šťastným, poněvadž na ženě co dobré hospodyně záleží štěstí rodinné! — Toto jest též v naší době a přece jsme nespokojeny se stavem svým, toužíme jen po nápravě. Kéž by bylo možno dočísti toho, bychom byli alespoň trochu spokojeni! Ale ta

nespokojenost vždy byla a bude, a právě tím pokračujeme ku předu ve všech oborech. Nebýtí toho, mnohý z nás by pohodlně trávil život a nestaral by se o více.

Pořadatelka.

Ctění paní z Gary, Colo., jež žádá o udání receptu na placičky (Cookies). — Laskavě nám udejte, v kterém as měsíci to bylo a bude mně možno Vám jej opět podati. Podávám zde recepty na závorové placičky (Ginger snaps).

Pořadatelka.

Ctění paní M. Nebudová ve West Point, Nebr., ze srdce přeji, aby její pan manžel se úplně pozdravil a nemusel snášeti další trapné bolesti. Doufám, že bude sprostěn neudu toho na vždy. Zdraví jest zajisté ten největší poklad na světě, avšak, bohužel, nejméně oceňován, dokud jej máme; když pak jej pozbudeme, tu teprve poznáme jeho cenu. Ctění paní, přijďte zas brzy mezi nás, bude náš těšiti.

Pořadatelka.

PÉČE O ZDRAVÍ.

M. Nečasová v Brna.

(Dokončení.)
Klid.

Pohybem spalují se živné látky v krvi a tvoří se kyselina uhličitá, dále také mléčná a jiné sloučeniny, kterých se má tělo rychle zbaviti. Zůstávají-li tyto látky v těle, nastává únava. Aby rovnováha nastala, jest opět třeba klidu, aby rozkladné látky z těla zmizely a kyslík se nahromadil. V spánku, zdá se, že se toho narovnáni děje. Ve spánku jest mozek méně krevnatý, neboť se uklidňuje — nepracuje. Víme, že k ústrojí, které pracuje, hojně krve přitéká. Po obědě hrne se krev více k ústrojí zaživacím.

Za spánku jest vše uvolněno, dýchání i zažívání; také teplota těla klesá. Prozaruhodno jest, že ve spánku hromadí se v sobě kyslík a více kyseliny uhličitě vypuzujeme než za dne, což nás má opět povzbuzovati ku spání při otevřeném okně v létě, v zimě. Spím se svými dětmi vždy při otevřených oknech, ale ještě jsme se nenachladily i při největších mrazech. Nejmladší, pětiletá deerska, nespala, jest při zavřených oknech a dosud nikdy nebyla nemocna.

Náš Komenský nám napsal: "Osm hodin věnuj spání, osm hodin práci a osm hodin zábavě." Spíme-li dlouho, spánek nás neposílí. Stáváme se zmalátnělí. Hodina spánku před půlnocí je důležitější, než 2 hodiny po půlnoci, a proto je nerozumno noc obracet v den a den v noc. "Na lože odevát, z lože o páté," poučuje nás přísloví.

Pohyb.

Tělo naše je tak sestrojeno, že celé jeví snahu po pohybu. Dlouhý klid mu neschází. Po spánku žádá pohyb. Tím vyrábí se teplo, krev uvádí se v rychlejší pohyb, látky se vyměňují. Celé tělo energetičtěji pracuje.

Starí řekou, vědomi jsouce si důležitosti pohybu, věnovali těloeviku značnou péli. Také my Češové pod vůdčí myšlenkou Fugenerovou a Tyršovou nadšení jsme pro těloevik. Tisíce mužů a dívek řadí se v Jednotách sokolských po paděsat let již, v nichž otužují těla svá, bystří ducha, upevňují vůli a zmočňují energii. Otuzilý organismus Sokolů a Sokolek nepodléhá tak snadno nemocem a pružnost jejich těl, elegancie pohybu a různé vystupování získává si všude sympatií. Jen ať české děvy a muži neopomenou v sokolských Jednotách základ svého zdraví upevňovati a co nehojněji vyhledávati.

Děti vycházky jsou tělu blahodárným osvěžením. Žena často po celý den se pohybuje v domácnosti, ale to jest pohyb unavující, jednotvárný uprostřed mnohých starostí. Jinak osvěží tělo i duch, vyjdeme-li si do sadů neb do přírody, zanecháme všechny starosti na chvíli doma. Takovou vyhládkou načerpáme si nových sil a můžeme mnohem lépe zase pracovati.

I různý sport otužuje naše tělo, ale děti se musí pod vlivem rozumu. Překročí-li se meze, způsobuje sport více škody než užitku.

Provedla jsem milé čtenářky "Ženské Hlídky" poněkud po té tajuplně dříve našeho těla, do něhož ponoříme-li svůj zrak a otevře-li svůj rozum a srdce, nemůžeme jinak, než obdivovatelé, v kterém se jedná Stvořitelově, který vše tak moudře, dovedně a účelně sestrojil. Obdivujeme se různým strojům, ale dech se nám táh, když pozorujeme náš přeměle složitý, jemný organismus, soubor to různých složitých strojů, z nichž každý přesně vykonává svůj úkol, nebyli-li námi nějak porušeni. My jsme to, kteří ten uměle sestavený stroj nerozumem svým poroucháme a pak nařkáme, vylouvažice se na toho dokonalého Stvořitele: "Pán Bůh na mne dopustil nemoc."

Kdybychom umělo stavbu těla svého lépe pozorovali a moudřeji ošetřovali, nemohli bychom se vylouvat v nemoci na Boha, ale obviňující sebe, musili bychom říci: "Má vina."

Františka Hendrych, Tobias, Nebr. — Ctění pořadatelko! Poněvadž jsem slibila, že občas se též objevím v dopisem v naší milé "Hlídkě", tedy dnes tak činím. Musím vyhovět ct. Tetě Vítávkové, aby se na mě nerozhněvala, když již mě několikrát vybízela. Děkuji Vám, milá Teto, za Váš dopis, byl mi velice milý! Teď Vám musím sdělit, mnoho-li mám drbeže — kuřat přes dvě stě, kaehen 40 a hus jenom pět, nechce se mně to letos věsti, ačkoliv dělám vše možné. Obilí je též dosti pěkné, ale pšenice je řídká, neb moe vymrzla, tak že jí farmáři hodně zorali a sázeli zase kornu. My máme kornu ovanou již dvakrát. Zahrádky jsou též pěkné. Já teď budu zavarovat fazole. Ovoce je též dosti, jablk a broskví, jiného též, ale my zde na farmě jiné nemáme. Já vím, že řeknete, proč si ho nenasadíte? Ale když to není naše farma. Milá pí. Kučerová z Tobias! Píšte zase brzy, Vy to umíte lépe složit! Též se musím ještě zeptat p. Fuchse z Dakoty, zdali jeho rodiče nebydli v mém rodišti nějaký čas (ve Třtici) a pak se neodstěhovali do vedlejšího městečka. Teď zase Vy, Teto, píšte brzy, věřte, že bych Vás ráda poznala osobně! Co toto píši, ještě nemám mého starouška doma. Srdceňý pozdrav všem čtenářům a čtenářkám tohoto listu.

Ctění paní, Gary, Colorado. — Ctění pořadatelko! V loni na podzim byl v naší milé "Hlídkě" uveřejněn recept na "kukesy". Tak jsem si ho opatrovala, až se mi ztratil i takhle jsem si nezapamatovala, kolik se všeho musí dát. Tudíž Vás prosím, zda-li některá z Vás jej má anebo ta, která ho v loni podala, by si neobtěžovala ho znovu zaslat. — Jestli také některá ví, jak se připravují "Ginger snaps". Když by to žádná z nich nevěděla, tož Vás prosím, ctění pořadatelko, Vy mně to laskavě sdělte.

Marie Burešová, South Omaha, Nebr. — Ctění redakce! Žádám za uveřejnění těchto několika řádek v "Ženské Hlídkě". Ačkoliv "Pokrok" již odebrám delší dobu, neomšlela jsem se až dosud mezi Vás do "Ženské Hlídky" se dostaviti, a nevíám také, zdali se s prvním svým dopisem neocitnu na dně redakčního koše. Jen na vybitnutí paní Kulkové jsem se k tomu odhodlala a také hned do psaní se pustila, ale měla jsem zároveň požádat paní Kulkovou, aby mi na chvíli zapůjčila svou hlavu, bych mohla dopis tento dobře složit. Mně dopisy už jeden špatně, neb už skoro paděsatka sedí mi na zádech a i ta ručka jest již těžká. Takhle s motykou to mi to jde ještě od ruky, že mi nepostačí ani o polovinu mladší než jsem já, ale s perem! Nu, zkusím to! Nejprve se přiznám, že nejen vyhovuji paní Kulkové, ale že se chci paní té také drobet pomstit. říkají, že pomsta jest sladká, tedy se chci o tom sama přesvědčit. Ve čtvrtek, dne 13. června, o 3. hodině ranní zazvonil telefon. Honem vstánu a běžím, abych vylechla novinu. A tu paní Škodová mě žádá, bych jim šla naproti a dovedla je na jisté místo, že přý tam má a pí. Kulkovou doustí jistou ob-

jednávku. Ihned jsem si vzpomněla, že celý týden rozmásely samé holčičky, že asi nějakou mají ještě v záloze. Proto jsem také byla v brzkou na cestu připravena. Slo se mně to dosti dobře, neb trošku přelo a bláta bylo také dosti. Ale nedbala jsem a jen jsem měla stále strach o kuffík, jež paní Škodová opatrně nesla, abychom jej v pořádku na místo doručily, což se nám také šťastně podařilo. Pak jsem se těšila, jak to bude hezké, až uvedeno bude v časopise: "Paní Kulková a paní Škodová za pomoci babičky Burešové donesly děvčátko do rodiny Žabkovy." Ale nastojte, velice jsem se zmýlila, neb o mně nebylo ve zprávě vůbec zmínky. Za to si tedy napíši sama, že jsem při doručení deerský manželům Žabkovým přítomna byla! Teď ale nevíám, jak se s paní Kulkovou, až se sejdem, vyrovnáme a jak to as dopadne. Myslím si ale, že to bude asi takto: Dáme si na zdar, řekneme si, kde jsme byly, kde jsme se tu vzaly, kam jsem, co dělám, jak se máme a p., a až si všechny strasti a slasti vypovíme, řekneme si, že jsme už měly být doma a že jsme ještě zde, načež si láme baj baj, na shledanou podruhé a bude to odbyto. Ale podruhé, jak mi nebude slibeno, že jako babička budu na prvním místě uvedena, ani se nelíbí. Tak mi již paní Kulková a paní Škodová odpustte, že jsem se do Vás pustila. Dělam to jako všichni jiní — za dobré odměňuji se zlým. — A teď se chci zmínit o dopise paní Kulkové, v kterém posílá pozdrav do té naší koležky. Čtne jej, myslila jsem si, když bych také mohla být mezi těmi, kteří budou tisknout dávno postrádané pravice. Též i já tam mám sestry a bratry, s kterými bych se ráda uhládala a jich pravice k srdci přitiskla. Ale když jest to vše jen na chvíli! Jak radostně jest sledčání, tak žalostně jest loučení. Víme, že někdo odcházet bude spokojen, ale hůře bude tomu, kdo tam shlédá nevyčerpitelnou nemoc u svých milých aneb že jsou v nouzi postaveni. Jak asi ten bude odcházet. — Zajisté že bude odcházet se srdcem těžkým, neb upomínka na neblahý stav milých utkví mu na dlouhý čas v paměti. Mám toho vlastní zkušenost, když jsem se loučila, odjíždějte do Ameriky. Můj otec mne měl vždy rád a tak i v poslední chvíli projevil mi svou lásku, doprovodiv mě až do Hamburku a na loď, na níž jsem jela do Ameriky, vše si prohlédl a těšil mne, že se šťastně na místo dostanu. Necítla jsem se pranic smutna po celý ten čas, ačkoliv jsem byla ještě mladá, ale věděla jsem, že ztratím všechnu odhodlanost, až se otec ode mne odloučí. A také se tak stalo. Když bylo voláno, kdo nemá jízdní lístek, aby se z lodí vzdálil, že jsou už lodice k odjezdu přichystány, tu se otec se mnou naposedl rozloučil. Já však jsem ho nechcela od sebe pustit a museli ho ode mne odtrhnouti. Já pak jsem ještě věděla, jak mi dával s Bohem, mávaje šátkem, načež jsem upadla do nemoci následkem velké lítosti. A ale toho si myslím, že na ty, kteří dnes vyletí podnikají, čeká šťastné a radostné shledání a zároveň smutné a bolestné rozloučení. Na konec přeji všem šťastný a veselý návrat mezi nás. Než už musím přestat, neb píši večer a skoro na to již nevidím. Srdceňý pozdrav všem čtenářkám a čtenářům tohoto listu. Na zdar!

S radostí vítáme etěnou pí. soušedku ze So. Omahy do našeho kroužku dopisovatelek, a těšilo by nás, kdyby ráčila častěji mezi nás zavítati. Víme, že každá hospodyně, ka má teď v létě mnoho práce, ale i tu si může každá dopřát té chvilky, buď aby si něco přečetla aneb něco napsala. Při tom si zase tělesně odpočine. Budeme se těšit na brzkou návštěvu všech našich etěných dopisovatelek "Ž. Hlídky". V ústě

Pořadatelka.

Důvěra, Lonsdale, Minn. — Ctění pořadatelko. Doufám, že budu hezky slušně uvítán, když se také dostavím mezi Vás, an jsem se dočetl, že by Vás těšilo, kdyby také do druhé pokolení si ráčila zvyknout na návštěvy mezi Vás. Jen tomu názvu "bedák" se oprám. Žní to tak hrubě a nepřijemně, že si ho nikdy nechci přivlastňovat. U mně to slovo značí as obrázek takový: Svobodný muž sám o sobě říje, celý den co den pracuje v poli, nemáje času na do-

mácnost a tu musí ve špině a nepořádku volný čas trávit. Za to ale, aby si ulevil, v městě zajde si na pár těch, co pomáhají člověku zapomenout, že žije vůbec. Vidíte, takovému názvu se oprám. Ač se přiznávám, že jsem svobodna, a jako sleč. H. z Nicollet, Minn., nevíám, či vlastně vinou. A skutečné přicházejí chvílky, kdy i já cítím, že je to štěstím býti svobodným. — Když tak pozoruji věci, tu namnoze shledávám, že jsou to ponejvíce lidé soucitní vůči druhým a útloucitným u sebe, kteří děle a někdy celý život ve stavu svobodného tráví. Co tu Honzíků přiblouplých a ač by se zdálo, že nemají vyhlídky mezi těmi krásavicemi a častokrát jsou jim za posměch, aniž by měli dosti rozumu a útloucitou to vědět, přeci svou dotěrností brzy některou získá, třeba jí dříve byl jen Honzíkem. A když čtu dopis slečny H. tak vidím, že i na druhé straně se něco podobného jeví. I tam je vidět soucit slečny nad ubohými sirotky a vdovcem a to u, jak se přiznává, staré panny. Když tomu tak namože, tu připadá mi otázka, zdali společnost lidská by nemohla se snažit odpomoci trochu takovému stavu věci. Každý mladík a dívka shledává, že za jisté doby svého věku podléhá písně kritice lidské aneb spíše řečeno klevětí se o něm, pravda nepravda. Tu opět trpí více ten neb ta citlivější a charakteru bezúhoňného. Čeho si obyčejný mladík ani nevšimá, to ten citlivější snáší s pokořením a lid také více dává sluchu, když se vrhá hana na toho, který to neumí setřást se se jako pes vodu po vykoupání se svých zádech. Zdáli by nebylo na tom světě snáže, kdybychom se naučili jeden druhému více přát, jeden o druhém lépe mluvit, jeden druhému více pomáhat, jeden s druhým mít větší soucit, jeden druhého lépe znát a pak i lépe ocenit. Snad bychom neměli tolik sentimentálních smutných duší, jako slečna A. z Prahy a mnoho jiných. — Častokrát ale našemu štěstí jenom v cestě stojí nedobrý žaludek a tu radím všem, kteří po jídle se cítí přecpaní, a nepohodlí, aby si připravili následující: Olupejte brambory, rozkrájejte na tenká kolečka, osolte, polejte trochu vodou, pak dolejte mlékem. Dejte uvařit. Necht jít do vaší pozůstává po většině z tohoto s trochou chleba. Shlédáte to žaludku lahodná a duši obveselující. — Po druhé povím všem sentimentálním pannám i mládeňům, jak se naučit žít klidný život, jako žijí ti, které příroda obdařila menší citlivostí. Prozatím Vás zdravím a budu-li vítán, slibu svému dostojím.

M. Nebudová, West Point, Nebr. Vážená paní pořadatelko a všechny sestry společně! Přeji Vám všem dobrého zdraví, neb toto považují za nejkrásnější dar, přírodu nám uštědřený. Těší mne, že naše vážená pořadatelka se navrátila svěží mezi nás. Také my dnes čekáme na našeho manžela a otec. Právě je tomu třináct dní, co tam k vám do Omahy jel na operaci. Již počteji bolestnou tu túru přestál šťastně. Kéž by to byla již poslední, jak každý doktor slibuje. Nu, musíme doufat! Syn Eduard jel dnes ráno naproti tatínkovi do Omahy. Milá Teto, já jsem šla i vlastní jela okolo Vás, ate neviděla jsem Vás ani pí. Mičkové. Kde pak jste asi chodily? Bylo to v sobotu k večeru. To jste se nepo- chyběně asi chystaly na nějaký výlet, co? Když jsem žádnou z Vás neviděla, tak jsem se pak zaběhla podívat k paní Zelené. Teď Vám ale něco prozradím (která to ještě nevíte), že v paní Zelené mají tu nejlepší vodu, jakou jsem kdy pila. Víte, my jsme v Čechách chodili na pouť k "Dobré Vodě", ale ta nebyla a vůbec se ani nedá přirovnat ta dobrá voda u kapličky v Čechách k vodě u paní Zelené. Nu, zkuste to, kdo můžete. — Kdyby to bylo blíž, šla bych zase, jen že nejde to. Nyní máme u nás na farmách hezky. Tulipánky už odkvetly a na jejich místě nastoupily růže. Máme patery a všechny růže překrásně kvetou, že je z toho opravdová radost. A což ta všelijaká malá kvítka — která se den ode dne do výše pnou, jen aby co nejvýše byla, aby každý jejich krásu viděl. Nejhorší zahrádce na farmě jsou kuřata, ty positurky — kde se jim dá, plot přeltnou anebo skrze něj prolézt, vše je jim stejné — umí zahrádky spraviti! Věru, nemít laskomin na

dobrou pečinku, často bych mnohému krk zakroutila, aby nekulhalo. Takto ale zlost svou opanují a čekám, až váží alespoň libru a půl (a některé už váží více) a pak osudu tomu nejudou. Té paní, jež dala návod na laciné kvasnice, sděluji, že jsem je také udělala (jen jsem přidala cukru) a musím říci, že jsou výtečné. Díky! — Tam v Čechách — prosím — píšte hodně do naší milé "Hlídky", at zvime alespoň ze zpráv, jak se tam máte. Šťastnější jsou ty, které se mohly jet podívat na své milené rodiště. My méně šťastné jen v duchu kráčíme, kudy nás laskavě dopisovatelka neb dopisovatel vodí. Než i za to náš dík! Pezdrav všem společně!

Marie Hotovcová, Danube, Minnesota. — Ctění redakce! Žádám vás o jedno číslo "Česko-Amerického Venkova", neb jsme žádný nedostali jak hned na počátku května. Nyní jest na farmách dost práce, ale přece si může každý přečísti časopis, bez kterého by bylo moe smutno zvláště na osamělých farmách. My jsme zde teprve čtyři měsíce, a líbí se nám zde dobře. Dříve jsme byli na rentu v Pocahontas, Ia., odkudž jsme se sem přestěhovali. Měli jsme zde kuponou osmdesátku a tu můj staroušek lonského roku vyměnil za sto šedesát akrů. Tak jsme nyní zde na svém vlastním, na což jsem se už dlouho těšila. Poloha jest tu více méně vlnitá, ornice černá a bohatá. Korny jsou malé následkem chladného počasí, za to drobné obilí je ve stavu výborném. Zde se sejour nejvíce pšenice, vlastně některý farmer seje stále jenom pšenici, ten a ječmen. A potom prý to málo sype. Bylo nám řečeno, že zde dá pšenice jen tři buše po akru, což jest ovšem velice málo. Zahrádky jsou zde také pěkné. Kdybych omála lépe psát, také bych občas poslala nějaký dopis k uveřejnění. Látky by bylo dost. My velice rádi čteme dopisy tak jako všichni jiní čtenáři. Než už musím ukončit, neboť deerska, rok stará, chce "baj-baj". Zdravím etěnou redakci, vážené čtenáře a čtenářky. (Milá paní, píšte velmi pěkně a i správně a ježto, jak sama doznáváte, látky máte dost a dost, tak jen pěkně píšte hodně často a hodně mnoho. Zaveděte se tím nám i našim milým čtenářům. — Pozdrav.)

Okurky v láku nakládání.

Okurky musí být čerstvé a zdravé. Dobře je umýt a nech ve studené vodě močit až skřehnou, vem čistou nádobu, buď hliněný hrnek neb čistý soudek, měl připravené čisté vyprané listy buď višňové neb vinné, (višňové je lepší, protože je tvrdší a neměkne tak jako vinné), koprové kotoučky, (když je semeno ještě zelené, jest nejlepší). Dej napřed na dno nádoby vrstvu listů, na to vrstvu okurek, na ně pár kotoučků kopru a listů a tak pokračuj, až máš vše dobře složené. Na vrch musí přijít listů a kopru. Nyní svař vodu, nech vystydnout, pak osol, na jeden galon okurek dávej obvyčejně hodnou hrst soli, a kdo chce míti okurky dříve ukvašené, může přidat do vody trochu octa. Když voda úplně vystydně, tedy již nalej na okurky tolik, aby byly pokryty, načež na ně vlož malou kulatou čistou destičku, aneb velký mlčky talíř, tak aby kolem byla prostora volná as palec neb dva, na ten talíř, který obrat vzhůru dnem, dej čistý kámen, ne příliš těžký, jen tak, aby okurky ostaly pod vodou, obvaž nádobu Mlékým šatem, dej do vlašného místa, aby mohly kvasiti. Za týden neb deset dní jsou obvyčejně ukvašeny, ale jest lépe je ponechat 14 dní, pak jsou výborné.

Placičky (Cookies).

Vem jeden koflík cukru, půl koflíku másla, tři vejce, velkou lžičku kyselého mléka, do něhož přidej půl kávové lžičky "baking sody", trochu muškátové kuličky a těsto udelej vládně jen co se dá rozválet, vykrajěj malé placičky, posyp po vrchu hrubým cukrem a peč v mírné troubě.

Jiný způsob.

Jeden koflík cukru, půl koflíku másla, tři vejce a dvě lžičky prášku baking powder smíchaného s moukou, trochu vanilie neb citronu, kdo chce, dej mouky tolik, aby těsto bylo vládně co nejvíce. Můžeš placičky pomazat vejcem a posypat cukrem, chceš-li je mít ozdobě-